

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **I.M.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26.11.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadl rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra České republiky, odborem azylové a migrační politiky dne 26.11.2012, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 zák.č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“), neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí proto nepovažuje za přesvědčivé. Dále namítal porušení ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný dále porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu tvrdí, že se správní

orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Je přesvědčen o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Je přesvědčen o tom, že skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, nemá oporu v skutkovém stavu věci. Dále uvedl v žalobě, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non – refoulement. Dle čl. 10 Ústavy České republiky, podle nějž „...*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva...*“. Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákona pod č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navracení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě, neboť dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“.

Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Žalobce má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nezabýval se rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany, podle § 14 a) téhož zákona, příp. uplatněním principu non – refoulement, jak je formulována v Úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není na na dostatečné úrovni. Jak uvedl žalobce již v pohovoru, má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvody se domnívat, že mu v zemi původu hrozí další pronásledování a skutečně nebezpečí vážné újmy. Tyto jeho obavy jsou důsledkem jednání a výhrůžek ze strany osob, kterým dluží peníze. Pokud by se vrátil domů, byl by vystaven stejnému teroru, před kterým v roce 2009 uprchl do ČR. Policie ani jiné státní orgány nejsou dle jeho názoru schopny zabezpečit žalobci bezproblémový návrat a ochranu před výše zmíněnými osobami. Nedomnívá se rovněž, že by našel účinnou ochranu v jiných částech země, neboť policie je dle všeho v úzkém kontaktu s osobami, které žalobce před jeho odchodem pronásledovaly a ohrožovaly. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu dle jeho ust. § 2 odst. 8 a 9 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny

nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, které žalobce objasnil v průběhu správního řízení, jsou subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Žalobce se domnívá, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situaci v případě nuceného návratu na V průběhu správního řízení žalobce objasnil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které ho v minulosti vydíraly. Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, zda mu v případě návratu na z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo skutečné nebezpečí ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.

Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné pod § 12, potažmo § 14 a) zákona o azylu, odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který byl s ním proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Na základě výše uvedených skutečností považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný tím, že jeho žádost zamítl, žádost o udělení azylu v ČR neposoudil správně a v důsledku toho pak vydal citované vadné rozhodnutí.

Má tedy za to, že správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivně jeho situaci a nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Na základě chybného zhodnocení skutkového stavu věci, když neuvážil všechny skutečnosti, které se vztahují k osobě žalobce, vydal vadné rozhodnutí. Navrhoval proto, aby krajský soud rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 26.11.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že po provedeném řízení má za prokázané, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Je zcela zřejmé, že jeho obavy z jednání členů společenství „Subotnici“, kterým dluží peníze, nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu. I když jmenovaný uvedl, že se pokusil neúspěšně podat na neznámé osoby trestní oznámení, nelze hovořit o tom, že by ukrajinské státní orgány uvedené jednání podporovaly či trpěly. Jmenovaný totiž nevyužil možnosti si na laxní postup policistů ztěžovat, nehledal pomoc opakovaně nebo u více relevantních státních nebo nevládních institucí, ačkoliv jak vyplynulo z použitých podkladů, takové možnosti v jeho vlasti existují.

Z postupu jmenovaného je rovněž zřejmé, že institut mezinárodní ochrany je pro něj východiskem, jak si v ČR legalizovat pobyt.opustil již v roce 2009 na základě předvolání k soudnímu jednání a ani poté se nepokusil svůj pobyt v ČR upravit pomocí příslušných institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Za nedůvodnou považuje žalovaný také námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou není.

Žalovaný má za to, že podaná žaloba nijak nezpochybňuje správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán má za to, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení, než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti.

7.11.2012 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státní příslušník a ukrajinské národnosti, není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Je ženatý, manželka a dcera rovněž žádají o udělení mezinárodní ochrany. V ČR žije bratr žadatele a teta. Před odjezdem zv prosinci roku 2009 žil v obci Dubno, přičemž v ČR pobýval již v letech 2001 – 2005. K odjezdu z vlasti využil výzvy, aby se dostavil k soudu v ČR. Dále sdělil, že počátkem roku 2009 začal příležitostně pracovat pro tzv. Modlitební dům, roznášel jejich literaturu. V té době také pracoval na tržnici, roznášení literatury považoval za dobrý přivýdělek. Nedokázal však rozdat všechny knihy, které dostával, část jich vyhodil. Byl sledován a bylo mu řečeno, že bude muset roznášet 3 měsíce knihy zdarma, to žalobce odmítl. Asi po třech měsících byl opět navštíven lidmi z Modlitebního domu, kteří mu sdělili, že má u nich dluh 10.000 hřiven, který musí odpracovat. Žalobce šel podat trestní oznámení na policii. Toto však policie nepřijala, protože jmenovaný nebyl schopen označit konkrétní osoby, v oznámení uváděl obecně Modlitební dům. Dle žalobce byla policie s tímto domem spolčena. Jednoho dne večer byl žalobce někým neznámým přepaden. Když se pak dal zdravotně do pořádku a šel prodávat na tržišti, přišli za ním lidé z Modlitebního domu s tím, že šlo o první upozornění. Vyhrožovali mu, klidně prý může shořet jeho zboží na tržnici. Jmenovaný se rozhodl k odjezdu do ČR, neboť se domníval, že za nějaký čas by se mohla situace uklidnit. Asi za půl roku za ním přijela manželka, před ukončením platnosti víza však odjela zpět na Telefonovala žalobci, že jí bylo vyhrožováno tím, že se jejich dcera nemusí někdy vrátit domů. Proto žadatelova manželka i s dcerou přijeli zpět do ČR. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože má strach o svou rodinu. Rovněž se dozvěděl, že mnoho lidí mělo se členy Modlitebního domu potíže. ČR je pro něj cílovou zemí, byl by spokojen, kdyby stejně jako dříve zde našel nějaké zaměstnání. Uvedl, že v roce 2003 byl na území ČR trestně stíhán z důvodu ublížení na zdraví, obvinění byl ale zproštěn. V případě návratu do vlasti se obává o svou rodinu, protože bylo vyhrožováno únosem dcery. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

V pohovoru, jenž byl uskutečněn 13.11.2012 pak doplnil, že poprvé přicestoval do ČR v roce 2000. Po třech měsících se vrátil zpět na a začal si vyřizovat dokumenty pro nové vízum. Opětovně sem pak přicestoval na jaře 2001, pracoval v Nase občas vracel, na podzim roku 2001 se tam oženil. Po svatbě s ním do ČR přijela i manželka, která začala pracovat ve stejné firmě jako on. Na se vrátili v roce 2005. Česká firma si tam založila pobočku, ve které žalobce i s manželkou pracovali. Protože tato firma měla

postupně čím dál méně zakázek, v září roku 2006 ji žalobce opustil a odjel do města, kde žila manželka. Začal prodávat na tržnici, obchodoval s auty. V roce 2008 si s manželkou opět požádal o česká víza. Protože vízum dostala ale pouze manželka, zůstali na Ve stejném roce si v bance vzali úvěr na rekonstrukci svého bytu. Začala však ekonomická krize, tržnice přestávaly fungovat. Jmenovaný pak dostal od kolegy nabídku, že může za úplatu roznášet knihy nějaké náboženské skupiny. Protože peníze potřeboval, šel se do sídla skupiny podívat. Šlo o skupinu „Subotníci“. Na začátku roku 2009 začal literaturu roznášet, dělal to asi 5 měsíců. Žádnou smlouvu s církví neměl, měsíčně ale dle domluvy dostával 2.000 hřiven. Protože knih dostával hodně a nestačil je všechny rozdat, část jich vyhazoval. Členové skupiny na to ale přišli, ukázali mu i fotografie s knihami v koši. Po žalobci požadovali, aby za trest pro ně knihy 3 měsíce rozdával zdarma. S tím ale žalobce nesouhlasil, potřeboval peníze pro rodinu a na splácení úvěru. Od církve odešel a jako dříve prodával na tržišti a obchodoval s auty. Stále však za ním docházeli členové církve, požadovali, aby si vše ještě rozmyslel. Asi po třech měsících mu sdělili, že mu dali pokutu 10.000 hřiven, kterou si musí u nich odpracovat. Na konci léta roku 2009 se z důvodu neustálých výhrůžek žalobce rozhodl jít na policii. Chtěl podat oznámení, policisté ho však nepřijali, žádali po žalobci, aby uvedl do oznámení jména konkrétních osob, čehož ale nebyl žalobce schopen, protože uvedené lidi jménem neznal. Čtyři dny poté byl žalobce zbit třemi neznámými lidmi. Domníval se, že jde o běžnou loupež, nic mu však nevzali. Když se po dvou týdnech vrátil k prodeji na tržnici, přišel za ním nějaký muž s dotazem, jak se mu to líbilo, že jde jen o začátek. Má plnit své sliby a ať jej nenapadne se obracet na policii. Vyhrožoval mu i zapálením zboží na tržnici. Jmenovaného tehdy napadlo, že policisté jsou se členy církve spojeni a proto mu nepomohou. Výhrůžky se neustále opakovaly, za žalobcem chodily členové církve v průměru jednou za dva týdny nebo jednou za měsíc. Na konci roku 2009 žalobce obdržel pozvání k soudnímu jednání do ČR. Měl se zúčastnit soudního řízení v případě svého obvinění. Jednalo se asi o 6 let starý případ, kde se v Liberci žalobce dostal s kamarády na diskotéce do sporu se skinheady, později vyšlo najevo, že šlo o policisty. Žalobce byl nejdříve 4 a půl měsíce ve vazbě, pak byl propuštěn na kauci. Obdržel výzvu s platností na 2 dny a 3.12.2009 odjel do ČR. Soud ho zprostil viny. Na se ale žalobce již nevrátil. Na radu kamarádů zůstal v ČR, slibovali mu vyřízení víza. Ve vlasti mu navíc vyhrožovali, chtěl získat čas, aby se tam situace uklidnila. Asi po půl roce za žalobcem přijela i manželka. Měla polské vízum s půlroční platností, pak odjela zpět na Žalobce bydle v Praze u svého bratra a příležitostně pracoval. V lednu 2011 byl v bytě svého známého kontrolován policisty. Neměl doklady a proto byl odvezen na cizineckou policii. Dostal vyhoštění na 1 rok a výjezdní vízum. Protože na se vrátit nechtěl, odjel na radu svého známého do Pro jednoho muže „rozebíral“ auta, která se vozila na Dělalo se to kvůli clu. Asi po měsíci žalobci volala manželka. Řekla mu, že jí někdo nepřímo vyhrožoval únosem dcery. Požadovala, aby se žalobce vrátil na To on však odmítl, naopak chtěl, aby si manželka s dcerou zajistily nějaké vízum a přijely do kde budou žít u jeho bratra. Manželka s dcerou do ČR přicestovaly na jaře 2011. Žalobce nechtěl, aby za ním jely do, protože tam nebyly vyhovující životní podmínky. Když mu skončila doba vyhoštění, přijel na jaře roku 2012 zpět do ČR. Žádné vízum k pobytu ale neměl, věřil, že si ho nějakým způsobem vyřídí. Při zápisu dcery do základní školy dne 3.9.2012 chtěl ředitel školy vědět, na základě jakého druhu pobytu členové rodiny v ČR pobývají. Ptal se, jestli nemají azyl. Až při této příležitosti se žalobce dozvěděl o existenci mezinárodní ochrany. Asi před měsícem byla manželka s dcerou kontrolována policií. Dostaly měsíční vízum na to, aby si zde vyřídily nějaký pobyt nebo požádaly o azyl. Žalobce se začal o azylovou problematiku zajímat, navštívil i právníky v Praze. O mezinárodní ochranu požádal, protože na se nemůže vrátit a v ČR nemá žádný pobyt. Na mu hrozí nebezpečí, vyhrožovaly i jeho rodině. Řekl, že na se ztrácejí lidé. Netvrdí, že za to mohou ti, co mu vyhrožovali, moc ale o

tom nepochybuje. Uvedl, že se domnívá, že by neměl možnost se na obrátit o nějakou pomoc. Jednou to již zkusil a nevyšlo to. Nebydlí ve velkém městě, vždy by ho poslali na „jeho“ policejní oddělení. Měl myšlenku na prodej bytu a odstěhování se, byt byl ale zastaven v bance, takže prodat nešel. Po přestěhování na by neměla rodina kde bydlet. Také si myslí, že jím zmíněná náboženská skupina působí na celé Ukrajině, takže by ho našli i jinde. Až později pochopil, do čeho se zapletl. Podle § 12 zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, azyl se cizinci uděluje, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvody rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště,

Po posouzení skutečností, jež byly zjištěny ve správním řízení, tedy těch skutečností, které uvedl sám žalobce, soud dospěl k závěru, že ani jedna z podmínek ust. § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu v případě žalobce nebyla naplněna. Pokud žalobce uváděl, že měl problémy s náboženskou skupinou „Subotnici“, a to z toho důvodu, že nestačil rozdat veškeré knihy, které od nich k rozdáni měl a část jich vyhodil, přičemž mu bylo vyhrožováno a jednou byl i neznámými lidmi napaden, když se domnívá, že k napadení došlo ze strany někoho z náboženského společenství, je zcela evidentní, že obavy z jednání členů společenství „Subotnici“, kterým dluží peníze, nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu. I když žalobce uvedl, že se pokusil neúspěšně podat na neznámé osoby, které ho napadly, trestní oznámení na policii, přičemž toto oznámení nebylo přijato, protože žalobce nevěděl jména těch, kdo ho napadly, nedá se hovořit o tom, že státní orgány by takovéto jednání podporovaly nebo trpěly. Žalobce si na přístup a postup policistů neztěžoval u žádných nadřízených orgánů, nevyhledal pomoc u žádných dalších státních orgánů nebo nevládních institucí, i když takováto možnost v jeho vlasti existuje. Prostě se pouze jednou obrátil na místní oddělení policie, podával oznámení na neznámého pachatele a když toto oznámení pro nekonkrétnost odmítli policisté přijat, žádný další způsob pomoci u státních orgánů nebo nevládních organizací již nehledal a opustil. Žalobce tedy nikdo nepronásledoval za uplatňování politických práv a svobod a nemůže mít ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud tedy uzavírá, že žádná z podmínek ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu v případě žalobce naplněna nebyla a navíc žalobce dle názoru soudu, což vyplývá z toho, co sám uvedl, chce na území ČR zůstat jednoznačně z toho důvodu, že si zde chce s manželkou i dcerou legalizovat pobyt, neboť na území ČR již v dřívější době pobývali poměrně delší dobu, a žije zde jeho bratr, který mu vypomáhá, v ČR se jim líbí, dcera zde navštěvuje základní školní docházku, takže je zcela evidentní, že žalobce s rodinou chce zde žít a zlegalizovat si zde pobyt.

Krajský soud shledává v podání žádosti o mezinárodní ochranu snahu žalobce o zajištění legálního pobytu na území ČR. Pociťuje-li totiž cizinec odůvodněný strach z pronásledování nebo že je u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu ČR požádá bezprostředně po svém přicestování. NSS v rozsudku ze dne 27.6.2005, č.j. 4Azs 395/2004 – 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána

nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území ČR, ale mnohem později. V případě žalobce, který ji na území ČR přicestoval již koncem roku 2009 a žádost o mezinárodní ochranu podal až 3.11.2012, tedy téměř až po 3 letech jde o účelovost jednání. Jako účelovou odmítá soud i argumentaci žalobce, že se o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu dozvěděl až když dcera nastoupila v září roku 2012 základní školní docházku a ředitel školy zjišťoval, jaký druh pobytu na území ČR on i manželka mají, zda trvalý, dlouhodobý nebo zda mají azyl. Takto se o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany dozvěděl a obrátil se na advokáty.

Žalobce, z toho co sám uvedl totiž, již delší dobu předtím, než žádost o mezinárodní ochranu podal, věděl, že na území ČR žije nelegálně.

Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobcem zmíněné motivy osobního rázu nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Smyslem práva azylu není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi jeho původu. Nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 6.11.2003, č.j. 6Azs 12/2003 – 49 nebo ze dne 14.9.2005, č.j. 5Azs 125/2005 – 46). Uvedené pak platí i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany ani tu nelze poskytnout v případě, kterýchkoliv, byť intenzivně pociťovaných obav cizince z návratu do země původu, ale jen v případech důvodů taxativně uvedených v § 14 a) odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatelem popisované potíže nelze pod předmětné ustanovení podřadit. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR

Jak soud konstatoval, nic co je uvedeno v ust. § 14 a) odst. 2 zákona o azylu žalobci nehrozí, ani tyto skutečnosti neuváděl, soud sám pokládá za přehnané, že by žalobci na území hrozila nějaká vážná újma, neboť žalobce na území ČR žije již dlouhou dobu, zde se na něho nikdo nepokusil kontaktovat z v tom směru, že by mu vyhrožoval, byť i třeba telefonicky z, nebo že by snad byl žalobce dokonce fyzicky napaden.

Krajský soud uzavírá, že dospěl k závěru, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se žalobkyně snaží pouze zlegalizovat pobyt na území ČR, kde se mu líbí a kde chce žít.

Žaloba tedy není důvodná, žalovaný zjistil náležitě skutkový stav a věc také správně právně posoudil a proto soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, žalovanému, který naopak ve věci úspěch měl, žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. dubna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová